

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 188/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 39 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 30 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoP 37/2012 a jeho rozsudkom z 9. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2012 doručená sťažnosť M. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 39 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 30 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoP 37/2012 a jeho rozsudkom z 9. júla 2012

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom č. 7 P121/2011-58 z 30. 1. 2012 v spojení s opravným uznesením č. 7 P 121/2011-64 z 30. 1. 2012 zmenil výživné, určené rozsudkom OS Vranov n/T, č. k. 8 P 143/2006-36 z 25. 5. 2007 tak, že

- zvýšil výživné na mal. A. M. zo sumy 23,23 € na sumu 60,- € a uložil ho platiť sťažovateľovi - otcovi - vždy do 25-tého dňa v mesiaci k rukám matky maloletej, počnúc dňom 1. 9. 2011

- dlžné výživné za obdobie od 1. 9. 2011 do 31. 1. 2012 v sume 183,85 € povolil splácať po 20,- € mesačne v splátkach spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok počnúc dňom 1. 2. 2012

Krajský súd - odporca - na odvolanie žalovaného potvrdil rozsudkom č. k. 18 CoP 37/2012 z 9. 7. 2012, rozsudok v spojení s opravným uznesením. Súdny pritom vychádzali z toho, že aj keď sa nepodarilo zistiť príjem otca z brigádnickej činnosti, iba z dávky v hmotnej núdzi 62,50 € / mesiac by nemohol platiť výživné na dve deti a poplatky s bývaním. Tiež súdy vychádzali z toho, že v exekučnom konaní Ex 95/2008 vyplatil exekútor otcovi ako oprávnenému sumu 2.047,07 € dňa 13. 9. 2011 a dňa 18. 2. 2008 sumu 1.131,91 € a tiež, že otec je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti v 1/2-ici k domu súp. č... a pozemkov parc... ktoré nadobudol kúpou v r. 2008. ...

Odvolací súd postupoval v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p., pretože vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa bolo potrebné doplniť dokazovanie, ak chcel o odvolaní rozhodnúť a v rozpore s § 221 ods. 1, písm. h), pretože neposudzoval pomery aj podľa § 62 ods. 4 ZoR a z rozsudku nie je zrejmé, ako prihliadol na starostlivosť matky. Taktiež podľa § 62 ods. 5 ZoR sa vôbec nevenoval výdavkom otca a preto ani nezisťoval ich výšku a ich nutnosť a preto tieto ust. pri rozhodovaní nepoužil. Doplnenie dokazovania sa žiadalo minimálne vo vzťahu k charakteru následkov po operácii mozgu v r. 2007, vo vzťahu k evidencii v nezamestnanosti, ale aj doby podnikania matky maloletej, u ktorej sa údajne nedalo zistiť jej príjem, lebo podniká krátku dobu a tiež aj na výšku nevyhnutných výdavkov. Bez dôkazov o týchto skutočnostiach nebolo možné určiť

schopnosti a možnosti každého z rodičov prispievať na výživu v zmysle § 62 ods. 2 ZoR. Takýmto postupom odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd hodnotí aj také dôkazy, ktoré prvostupňový súd v hodnotiacej časti svojho odôvodnenia vôbec nespomína, ale ich spomína iba v časti, kde uvádza obsah prednesov účastníkov. Ide o hodnotenie kúpy domu v r. 2008, úveru na jeho kúpu a skutočnosť, že nie je evidovaný na úrade práce, čo je v rozpore so skutkovým stavom.

Pre rozhodnutie o výške výživného mal odvolací súd prihliadať na nedostatky prvostupňového rozsudku a objektívne zhodnotiť možnosti a schopnosti otca. Vo vzťahu k úveru hodnotí, že je ťažko uveriť, že ho spláca matka a že otec bol povinný pre jeho poskytnutie deklarovat' príjem, majetkové pomery a schopnosť splácať úver. V spise však dôkazy o tom, kto spláca úver, ani ako bolo, resp. či bolo potrebné deklarovat' príjmy pre jeho poskytnutie, nie sú.

Naviac, takto mal vyhodnotiť dôkazy prvostupňový súd, ktorý kúpu domu, ani získanie úveru nevysvetlil, ako sa s touto skutočnosťou vysporiadal. Odvolací súd však pochybenie prvostupňového súdu nenapravil, ale pridal k tomu ďalšie pochybenia a rozhodol v rozpore so zásadou dvojinštančnosti konania,

Odvolací súd v rozpore s konštatovaním prvostupňového súdu uvádza, že otec nie je v evidencii úradu práce ako uchádzač o zamestnanie. Z čoho takýto záver vyvodil, nevedno.

Odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok napriek tomu, že tento bol nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia a bol vydaný na základe skutkových zistení, ktoré nemajú oporu v dôkazoch, príp. neboli predmetom dokazovania. Takýto rozsudok preto nemohol byť riadne preskúmaný a ak ho odvolací súd preskúmal a potvrdil, rozhodol tak v rozpore so zásadou dvojinštančnosti konania. Takýmto postupom odporcu bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé prejednanie pred nezávislým a nestranným súdom a vydaním rozsudku aj právo na primerané hmotné zabezpečenie a takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

Vzhľadom na postup prvostupňového súdu, jeho rozsudok a nedostatky rozsudku, ako aj rozsudok odvolacieho súdu, rozpory v odôvodneniach týchto rozsudkov, takéto rozhodnutia sa javia zjavne nedôvodné, vykazujúce znaky svojvôle súdov pri hodnotení

dôkazov a rozhodovaní. Keďže súdy rozhodli o výške výživného v zjavnom rozpore s výškou príjmu podľa rozhodnutia o priznaní dávky v hmotnej núdzi bez toho, aby bez akejkoľvek pochybnosti boli preukázané možnosti otca tak, ako ich vyhodnotili súdy, sú závery prvostupňového aj odvolacieho súdu neudržateľné s dôsledkom porušenia základných práv sťažovateľa.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa M. M... domáhať sa stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na primerané hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy a právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 39 ods. 2 Ústavy a právo v hmotnej núdzi na takú pomoc, aká je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok podľa čl. 30 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, v konaní pred Krajským súdom v Prešove, č. k. 18 CoP 37/2012 a rozsudkom z 9. 7. 2012, porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. 7. 2012, č. k. 18 CoP 37/2012 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 269,60 €... do dvoch mesiacov od právoplatnosti.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 39 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 30 ods. 2 listiny, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoP 37/2012 a jeho rozsudkom z 9. júla 2012.

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutý rozsudok je vecne nesprávny, nedostatočne odôvodnený a vykazuje znaky svojvôle. Krajskému súdu sťažovateľ zároveň vytýka, že rozhodol v rozpore so zásadou dvojínštančnosti konania.

Z citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

1. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia

ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, pozri tiež nález sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001). Ústavný súd preto uvádza, že nebolo možné považovať za dôvodnú tú časť sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie označených práv pre „vecnú nesprávnosť“ rozsudku krajského súdu.

V právomoci ústavného súdu je len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecného súdu (v danom prípade krajského súdu) vo veci sťažovateľa, t. j. prerokovanie a rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sú zlučiteľné s citovanými článkami ústavy.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku okrem iného uviedol:

„Ako vyplýva z obsahu spisu a obsahu pripojeného spisu sp. zn. 8 P/143/2006 posledná úprava výživného na maloletú bola prevedená rozsudkom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou č. k. 8 P/143/2006-36 zo dňa 25. 5. 2007. Uvedeným rozsudkom bolo zvýšené výživné na maloletú A. zo sumy 500,- Sk mesačne na sumu 700,- Sk (23,24 eur) mesačne. V čase tejto úpravy maloletá A. bola žiačkou 5. ročníka základnej školy. Matka maloletej bola na materskej dovolenke a poberala rodičovský príspevok vo výške 4.600,- Sk. Okrem vyživovacej povinnosti k maloletej A., mala vyživovaciú povinnosť k dcére N., nar..., na ktorú bolo citovaným rozsudkom učené výživné vo výške 700,- Sk (23,24 eur). Okrem toho mala vyživovaciú povinnosť k ďalšiemu synovi. Otec maloletej bol aj v tom čase nezamestnaný a poberal iba dávky v hmotnej núdzi vo výške 5.060,- Sk, v ktorých bolo zahrnuté aj nemocenské. Nebol poberateľom dôchodkových dávok ani evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

V súčasnej dobe je maloletá A. študentkou denného štúdia na strednej škole. Do školy denne dochádza, čím sa zvýšili náklady na cestovné ale aj výdavky spojené so štúdiom

na vykonávanie praxe, štúdium cudzích jazykov. Nepochybne od posledného rozhodnutia vzrástli odôvodnené potreby maloletej. Maloletá vyrástla, čím sa zvýšili náklady na oblečenie, stravu, hygienické potreby ale aj náklady spojené so štúdiom na strednej škole. Matka maloletej uzavrela nové manželstvo a pribudla jej ďalšia vyživovacia povinnosť k maloletému R. V., nar... a zabezpečuje maloletej okrem bývania aj všetky potreby. Otec detí je naďalej nezamestnaný, poberá iba dávku v hmotnej núdzi vo výške 62,50 eur a trvá aj jeho vyživovacia povinnosť k dcére N. Napriek jeho tvrdeniu, že dávka v hmotnej núdzi je jediným zdrojom jeho príjmu, bolo zistené, že v roku 2008 sa podieľal na kúpe rodinného domu, ktorého je podielovým spoluvlastníkom v polovici. Sám potvrdil, že na kúpu si spolu s bratom a manželkou zobrali úver, lebo banka ho odmietla poskytnúť ich matke, ktorá je starobnou dôchodkyňou s pomerne nízkym dôchodkom. Je potom ťažko uveriť tomu, že predmetný úver spláca matka. Okrem toho bol otec povinný banke deklarovať príjem a majetkové pomery ako aj schopnosť splácať úver, pretože inak by ani jemu banka úver neposkytla. Ako správne zistil súd prvého stupňa, v exekučnej veci vedenej na návrh otca maloletej u Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, súdnym exekútorom JUDr. R. F., súdny exekútor vymohol pre otca maloletej sumu 5.016,06 eur, z ktorej ktorá bola otcovi maloletej vyplatená dňa 18. 2. 2008 v sume 1.131,91 eur a 13. 9. 2011 vo výške 2.047,07 eur súdnym exekútorom. Tieto prostriedky je potrebné považovať za príjem otca v rozhodnom období. Otec namietal, že bol iba sprostredkovateľom pôžičky, že si uvedenú sumu požičal od p. L. Z exekučného spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou č. 1 Er 86/2008 však táto skutočnosť nevyplýva. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 11. 21. 2007, ktorá je súčasťou tohto spisu vyplýva, že otec maloletej požičal O. B. sumu 100.000,- Sk. V notárskej zápisnici vyhotovenej notárom č. N9/2007, NCRnz 1324/2007 z 11. 1. 2007 sa nachádza osobné vyhlásenie otca maloletej, že menovanej požičal uvedenú sumu. Pri oneskorenom vrátení bola dojednaná aj zmluvná pokuta vo výške 10.000,- Sk. Otec maloletej tvrdí, že nemôže pracovať zo zdravotných dôvodov. Nepreukázal však, že by bol uznaný práceneschopným, prípade žeby z dôvodu dlhodobo nepriaznivého stavu bol uznaný invalidným. Nie je ani evidovaný v evidencii úradu práce ako uchádzač o zamestnanie. So zreteľom na uvedené je možné vyvodiť jediný záver, že otec je schopný pracovať, dosahovať príjem a riadne si plniť vyživovaciu povinnosť k maloletej. Z vyjadrenia matky je zrejmé, že otec pracuje, má príjmy, je schopný uhrádzať náklady na bývanie, používať osobné

motorové vozidlo, ktoré vlastní, uhrádzať všetky svoje náklady, na ktoré by mu rozhodne dávka v hmotnej núdzi v priznanej výške nestačila. Z výpovede matky vyplýva, že otec maloletej sa vzdal nielen zárobku ale aj majetku, keďže otec vlastnil bar v P., ktorý prepísal na svoju družku. Vzdal majetku predajom prevádzky potravín v H., P. a R.

Vyhodnotením všetkých zistení jednotlivo aj v súhrne je aj odvolací súd toho názoru; že poberanie dávky v hmotnej núdzi otcom je iba účelové a tento je schopný dosiahnuť príjem a plniť vyživovaciu povinnosť k maloletej zodpovedajúcej jeho schopnostiam ako aj možnostiam. Odvolací súd je zhodne so záverom súdu prvého stupňa toho názoru, že je v možnostiach a schopnostiach otca plniť výživné na maloletú vo výške 60 eur mesačne, ktorú sumu považuje odvolací súd taktiež za primeranú súčasným možnostiam a schopnostiam otca, veku a potrebám maloletej s ohľadom na príjem matky a jej osobnú starostlivosť.“

V citovanej časti krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením potvrdil. V dôsledku toho uvedený postup krajského súdu pri odôvodňovaní právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchyľili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok takéto nedostatky nevykazuje a na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia ústavný súd nie je oprávnený. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre

rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). S ohľadom na uvedené neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietané rozhodnutie krajského súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 30 ods. 2 listiny ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy a základné právo podľa čl. 30 ods. 2 listiny, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 30 ods. 2 listiny by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základných práv zaručených v čl. 39 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 30 ods. 2 listiny. Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013